

Arrest

nr. 118 878 van 14 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Tabriz en bent u Iraans staatsburger. Jaren geleden zette u een tapijtenhandel op. Als handelaarster ontmoette u verschillende ministers aan wie u tapijten leverde. In 1375 (Iraanse kalender; stemt overeen met 1996-1997 in de Gregoriaanse kalender) zette u deze tapijtenhandel stop. Gezien u tijdelijk geen professionele activiteiten meer had, stelde meneer M. (...), die rechtstreeks voor Velayati, de toenmalige Iraanse minister van Buitenlandse Zaken, werkte, u voor om de ceremoniële aspecten van een internationale olieconferentie in Qish te organiseren. In Qish ontmoette u A. D. (...), een Iraanse Amerikaan die de Noorse petroleumbedrijven vertegenwoordigde. Jullie raakten aan de praat. Later regelde u een ontmoeting met hem in Teheran. Daarop, in 1376 (1997-1998), nodigde hij u uit in Azerbeidjan, waar jullie over oliezaken overlegden. Bij uw terugkeer naar Iran – u was toen vergezeld door drie Turkse

zakenpartners – werd u door de Iraanse autoriteiten aan de grens tegengehouden. Uw paspoort werd ingehouden; er werd u tevens gezegd dat u zich de volgende morgen moest wenden tot het Ettelaat (Ministerie van Informatie). Daarop kon u beschikken. De volgende morgen meldde u zich daadwerkelijk bij het Ministerie van Informatie. Er werden u veel vragen gesteld en de tijd verstreek. U vroeg hen uiteindelijk om te mogen vertrekken, want de drie Turken met wie u toen aan het werk was waren op u aan het wachten. Opnieuw mocht u gaan. Enige dagen later werd u opgepakt. U werd gedurende twee dagen en drie nachten ondervraagd onder meer door een zekere H. (...) en u moest wel 150 bladzijden ondertekenen met informatie over uw familie, over uw relaties en over uw activiteiten. Er werd u gevraagd om uw contacten met A. D. (...) verder te zetten en als informant voor de Iraanse autoriteiten te fungeren. U accepteerde en H. (...) werd uw contactpersoon binnen het Ettelaat. Zo werd u enigszins tegen uw zin informant voor de Iraanse regering. U informeerde de autoriteiten onder meer over uw zakencontacten met A. D. (...) en uw andere zakenpartners; voorts vroegen de autoriteiten gedurende een bepaalde periode contacten te onderhouden met M. D. (...), een Azeri asielzoeker in Iran. Af en toe kon u over uw paspoort beschikken; soms werd uw paspoort ingehouden. Hoewel uw niet-betaalde activiteiten voor het Ettelaat positieve repercussies hadden op uw handelsactiviteiten – het Ettelaat opende voor u deuren die anders gesloten waren gebleven – en u dankzij de invloed van het Ettelaat problemen met de politie kon ontlopen, besepte u meer en meer dat u slechts een pop in de handen van de Iraanse autoriteiten was. Daarom kocht u de militaire dienstplicht van uw beide zonen A. (...) (O.V. xxxxxxx) en S. (...) (O.V. xxxxxxx) af en stuurde hen naar het buitenland, meer bepaald naar België, waar ze respectievelijk op 16 augustus 2000 en op 27 december 2000 asiel vroegen. Zeven à acht maanden na de verkiezing van Ahmadinejad tot president, i.e. in de loop van 1384 (2005-2006), was er een inval in uw woning. Er werden verschillende documenten in beslag genomen, maar verder waren hieraan geen juridische gevolgen verbonden. Tot 1386 of 1387 (2007-2009) werd u intensief door het Ettelaat geholpen. Vanaf 1386 of 1387 zette u uw activiteiten voor het Ettelaat op een laag pitje omdat u het beu was voor de organisatie te werken; u vond telkens een smoes om zijn opdrachten niet te aanvaarden. Wel aanvaardde u nog vertaal- en tolkopdrachten; opdrachten als informant voerde u evenwel niet meer uit. Uw paspoort werd intussen voortdurend ingehouden; u mocht enkel één keer met familie naar Turkije. Intussen bleef u handel drijven en boerde u niet slecht; wel mocht u met uw bedrijven vanaf 1390 (2011-2012) niet meer in- of uitvoeren en maakte men het uw bedrijven moeilijk. Voorts regelde u als bemiddelaar deals tussen verschillende bedrijven waarvoor u commissies ontving. Toen uw zoon in de elfde maand van 1389 (januari-februari 2011) vanuit België naar Iran kwam, werd ook zijn paspoort aan de grens ingehouden. Pas toen u beloofde dat u opnieuw voor het Ettelaat zou werken, kreeg hij zijn paspoort terug. In de loop van 1390 (2011-2012) meldde u aan het Ettelaat dat u naar Azerbeidjan wou gaan in het kader van uw functie als bemiddelaar tussen A. D. (...) (eigenaar van de Royal Bank) en enkele Sepahbedrijven die met de Royal Bank in zee wilden gaan. Hiervan maakte het Ettelaat dankbaar gebruik door u een opdracht te geven: u moest een pakket aan de Iraanse ambassade in Azerbeidjan afgeven. De opdracht voerde u op 7 december 2011 uit. Hierdoor dacht het Ettelaat dat u opnieuw bereid was om voor de organisatie te werken en gaf de organisatie u de opdracht om opnieuw naar Azerbeidjan te reizen. U vroeg daarop om eerst op familiebezoek in België te mogen. Gezien de opdracht in Azerbeidjan niet dringend was, werd u dit toegestaan. U reisde daarop naar België op familiebezoek. Bij uw terugkeer vernam u via een bevriend ettelaati dat u beter niet was teruggekeerd. Daarop regelde u in samenspraak met een dokter een valse ziekte en operatie waardoor u kon vermijden dat u voor het Ettelaat zou moeten werken. Uw baarmoeder werd weggenomen en vanaf 20/3/1391 (10 juni 2011) kreeg u drie maanden rust voorgeschreven. Na uw ziekteverlof plande u samen met uw associé M. S. (...) een zakenreis naar Turkije. Vanuit Istanboel zou u dan op bezoek gaan bij uw twee zonen in België. Op de dag van jullie geplande vertrek zei M. S. (...) u plots dat hij niet mee zou gaan. Daarop maakten jullie ruzie en vertrok u alleen. Na een verblijf van een week in Turkije reisde u, zoals gepland, door naar België. Even later belde S. (...) u op en vertelde hij u de ware toedracht van het incident op de luchthaven. Hij vertrouwde u toe dat hij op de luchthaven vernomen had dat er tegen hem een uitreisverbod uitgevaardigd was. Enkele weken later werd S. (...) ook door de Iraanse autoriteiten gearresteerd. Dit vernam u via zijn advocaat meester N. (...). Hij werd beschuldigd van het organiseren van een illegale trafiek van deviezen. De arrestatie van S. (...) door de Iraanse autoriteiten vormde voor u de aanleiding om op 26 november 2012 in België een asielaanvraag in te dienen. Hoewel de problemen die S. (...) ondervond niet meteen iets met uw eigen vrees en/of problemen te maken hadden, besepte u dat u door uw weigering om nog langer met de Iraanse autoriteiten samen te werken gelijkaardige problemen zou kunnen ondervinden. Op 11/9/1391 (1 december 2012) werd S. (...) onder voorwaarden vrijgelaten; even later werd hij opnieuw gearresteerd. U was ervan overtuigd dat u in het kader van S. (...)s zaak ook door de Iraanse autoriteiten opgeroepen zou worden, omdat u enkele zaken voor S. (...) geregeld heeft. Op 22 februari 2013 kreeg u in Luik bezoek van een van uw advocaten, een zekere Sh. (...) die gelinkt is aan het Ettelaat, die erop aandrong dat u naar Iran zou terugkeren. Hij zei u dat, indien u niet meer met het

Ettelaat zou samenwerken, u nooit meer naar Iran zou kunnen terugkeren. Hij verlangde ook van u dat u in het kader van de problemen tussen de parlementair S. K. (...) – u had ooit eens in het kader van een zedenzaak tegen hem getuigd – en de voormalige openbare aanklager M. (...), in het kader van de rechtszaak tegen M. (...) en in het kader van de in Bakoe gevoerde rechtszaak tegen de Royal Bank, die eigendom is van dokter D. (...), – u had de Royal Bank en het Ettelaat met elkaar in contact gebracht – zou getuigen. Hoewel u geen weet had van eventuele juridische procedures tegen u, vreesde u dat u in de beklagdenbank zou terechtkomen. U verklaarde verder nog te vrezen dat u bij terugkeer naar Iran voortdurend door het Ettelaat zou geboycot worden. U ging er bovendien van uit dat er intussen een uitreisverbod tegen u werd uitgevaardigd.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 13 november 2010; uw shenasnameh (geboortboekje); uw internationaal rijbewijs; verschillende documenten ter staving van uw economische activiteiten in Iran; twee documenten over het inhouden van uw zoons paspoort bij zijn terugkeer naar Iran in 1389; een internetartikel waarin verwezen wordt naar de juridische problemen van S. K. (...); een internetartikel waarin verwezen wordt naar de arrestatie van dertig personen in het kader van een onderzoek naar een illegale deviezentrafiek; verschillende medische documenten ter staving van uw (nutteloze) operatie in Iran; en een door u opgestelde samenvatting van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde van bij het begin van uw contacten met het Ettelaat in 1376 (1997-1998) een heilige schrik gehad te hebben van het Ettelaat. Vier jaar geleden werd deze schrik voor u ondraaglijk (CGVS III, p. 15). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde paspoort blijkt immers dat u frequent buiten Iran reisde en telkens naar Iran terugkeerde. Hierbij verliet u telkens legaal Iran. Dat u Iran meermaals legaal kon verlaten en telkens naar Iran kon terugkeren, is een vaststelling die op zich reeds de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten ondermijnt, temeer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat u reeds in 1376 (1997-1998) met het Ettelaat in contact zou gekomen zijn, terwijl u pas in november 2012, i.e. ongeveer vijftien jaar later en verschillende jaren nadat deze schrik voor het Ettelaat ondraaglijk werd, in België asiel aanvraagde; nochtans stuurde u in het jaar 2000 uw beide zonen naar België om hier asiel aan te vragen (CGVS II, p. 12).

Dat aan de ernst en/of geloofwaardigheid van uw beweerde vrees ernstig getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit uw verklaringen die u aflegde over uw laatste verblijf in België in maart 2012. Toen kwam u op familiebezoek. Ondanks dat u voor uw afreis naar België reeds op de hoogte was van een mogelijke opdracht van het Ettelaat in Azerbeidjan bij uw terugkeer naar Iran (CGVS III, p. 24; p. 26), keerde u toch naar Iran terug. U beweerde er weliswaar alles aan gedaan te hebben om deze opdracht voor het Ettelaat niet te moeten uitvoeren. U veinsde medische problemen en amper twee dagen na uw terugkeer uit België onderging u een MRI-scan (CGVS III, p. 24). Voorts onderging u korte tijd na uw terugkeer uit Iran zelfs een nutteloze operatie die een lange revalidatie vergde. U beweerde dat, ondanks dat het verwijderen van een baarmoeder soms preventief gebeurt, u eigenlijk niet bereid om uw baarmoeder te laten weghalen; als u niet in de problemen was gekomen door uw werk, had u het niet gedaan (CGVS III, p. 24-25). Dat u na een verblijf in België (tijdens hetwelk u op de hoogte was van het feit dat u na uw terugkeer in Iran een opdracht voor het Ettelaat zou moeten uitvoeren) naar Iran zou terugkeren om er bijna onmiddellijk een zinloze en zware operatie te ondergaan louter en alleen om het Ettelaat, waarmee u de vijftien voorgaande jaren wel kon samenwerken, om de tuin te leiden, houdt echter totaal geen steek.

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het opvallend is dat u, ondanks dat u sinds begin oktober 2012 (legaal) in België verbleef na een probleemloos legaal vertrek uit Iran (CGVS II, p. 3), nog tot 26 november 2012 afwachtte alvorens een asielaanvraag in te dienen. Ter rechtvaardiging gaf u meermaals aan dat u aanvankelijk absoluut niet de bedoeling had om een asielaanvraag in België in te dienen. U was hier immers op familiebezoek en verklaarde uitdrukkelijk dat u van plan was om na uw terugkeer naar Iran uw business verder te zetten (CGVS II, p. 2; p. 8; p. 9; CGVS III, p. 16). Toen u gevraagd werd waarom u dan op 26 november 2012 uiteindelijk toch nog een asielaanvraag indiende, antwoordde u dat u vernomen had dat een zakenpartner van u, M. S. (...), een uitreisverbod had gekregen en even later, op 27/5, werd gearresteerd omdat hij van een illegale deviezentrafiek werd beschuldigd; uw asielaanvraag dient dan ook in verband met zijn problemen gezien te worden (CGVS II, p. 3-9; CGVS III, p. 21). Uw uitleg waarom u precies op 26 november 2012 besliste een asielaanvraag in te dienen mist echter overtuigingskracht. Naast het feit dat u aanvankelijk gezegd had dat de problemen van S. (...) voor u niet de oorzaak van uw effectieve asielaanvraag vormden (CGVS II, p. 6), legde u

immers bijzonder incoherente verklaringen af over de band tussen uw problemen en deze van S. (...) . Waar u aanvankelijk zei dat u, net als S. (...) , beschuldigd werd van een illegale deviezentratie omdat S. (...) u dat zelf vertelde (CGVS II, p. 6), gaf u even later uitdrukkelijk aan dat u hiervan niet beschuldigd werd en dat u over geen enkele concrete aanwijzing beschikte dat u betrokken bent bij de problemen van S. (...) (CGVS II, p. 7). Even later erkende u bovendien dat u bij terugkeer naar Iran hoogstwaarschijnlijk geen problemen riskeerde naar aanleiding van S. (...)s problemen. Jullie problemen waren immers verschillend (CGVS II, p. 9). U herhaalde deze stelling bij uw derde gehoor en zei u dat S. (...)s profiel helemaal anders was dan het uwe (CGVS III, p. 6; p. 13). U kon bijgevolg geen enkel afdoend antwoord geven op de vraag waarom u precies eind november 2012 een asielaanvraag indiende. Overigens kan er aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen van uw associé aanzienlijk getwijfeld worden. Enerzijds sloop er immers een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen betreffende de manier waarop u S. (...)s problemen met de Iraanse justitie vernomen zou hebben. Bij uw tweede gehoor beweerde u dat u S. (...)s (eerste) arrestatie via N. (...) vernomen heeft, omdat N. (...) jullie gemeenschappelijke advocaat was (CGVS II, p. 4). Bij uw derde gehoor zei u dan weer dat N. (...) enkel S. (...)s advocaat was; hij behartigde nooit uw belangen (CGVS III, p. 6). Anderzijds legde u hiervan geen enkel overtuigend begin van bewijs neer. Nochtans verklaarde u in contact te staan met zijn advocaat N. (...) via wie u hier in België zijn arrestatie zou vernomen hebben en die u op de hoogte houdt van de evolutie van S. (...)s dossier (CGVS II, p. 4; p. 7-8). U kreeg hiervoor bij uw derde gehoor tien werkdagen de tijd (CGVS III, p. 21). U legde hierna weliswaar een algemeen internetartikel neer over illegale deviezen, maar hieruit blijken geenszins S. (...)s problemen.

Tot slot is het hoogst bevreemdend dat u meester Sh (...), nochtans gelinkt aan het Ettelaat, op de hoogte bracht van uw verblijfplaats hier in België – jullie ontmoetten elkaar op 22 februari 2013 in Luik – (CGVS III, p. 2-3; p. 15).

Dat u ondanks uw vrees voor het Ettelaat jarenlang in Iran bleef, dat u frequent Iran (probleemloos) legaal kon verlaten, dat u hierbij telkens naar Iran terugkeerde, dat u bij uw laatste reis naar België niet de intentie had om hier een asielaanvraag in te dienen, maar dat u van plan was om naar Iran terug te keren, dat u de rechtstreekse aanleiding van uw asielaanvraag, i.e. S. (...)s problemen, niet aannemelijk heeft kunnen maken, en dat u een ettelaati, ondanks uw beweerde vrees voor het Ettelaat, op de hoogte bracht van uw verblijfplaats in België, ondermijnt dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees ten aanzien van de Iraanse autoriteiten in het algemeen en ten aanzien van het Ettelaat in het bijzonder.

Dat er aan uw vrees bij terugkeer naar Iran niet het minste geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw weinig overtuigende verklaringen over de juridische problemen die u mogelijks bij terugkeer naar Iran zou riskeren. U verklaarde dat uw advocaat Sh. (...) u gevraagd had om terug te keren naar Iran opdat u zich zou kunnen verdedigen in het kader van de rechtszaak tegen M. (...) (CGVS III, p. 29). Toen u gevraagd werd waartegen u zich dan wel moest verdedigen, moest u aanvankelijk het antwoord bijster blijven; Sh. (...) had dit immers niet aan u gezegd (CGVS III, p. 29). Gewezen op het feit dat dit toch weinig aannemelijk is, gaf u plotsklaps aan dat u zich moest verdedigen in het kader van de problemen tussen de Royal Bank en de Iraanse staat enerzijds en tussen S. (...) en de Iraanse staat anderzijds (CGVS III, p. 29). Hierboven werd er echter reeds opgemerkt dat u de link tussen S. (...) en u geenszins aannemelijk heeft gemaakt en ook uw mogelijke betrokkenheid bij de overige rechtszaken heeft u evenmin aannemelijk gemaakt.

Van deze betrokkenheid legde u vooreerst geen enkel begin van bewijs neer. U verklaarde dat u via uw advocaat Sh. (...) vernomen heeft dat, gezien u op aansturen van M. (...) tegen K. (...) in een zedenzaak getuigd had, uw naam in de dossiers vermeld stond (CGVS III, p. 26-28). Hoewel u aanvankelijk zei dat u als bemiddelaar tussen het Ettelaat en de Royal Bank van A. D. (...) gefungeerd had, maar dat die contacten louter mondeling verliepen waardoor u geen enkel bewijs kon neerleggen (CGVS III, p. 22), gaf u even later aan dat uw naam naar aanleiding van uw contacten met de Royal Bank vermoedelijk toch op verschillende documenten te lezen staat (CGVS III, p. 30). U kreeg tien werkdagen de tijd om ter staving van uw beweerde activiteiten voor de Royal Bank en van uw beweerde getuigenis tegen K. (...) – en bijgevolg van uw betrokkenheid in de rechtszaak tegen M. (...) – documenten aan het Commissariaat-generaal te bezorgen (CGVS III, p. 28; p. 30). Noch van uw betrokkenheid bij de juridische procedures rond K. (...) en M. (...), noch van uw betrokkenheid bij de problemen tussen de Royal Bank en de Iraanse staat legde u echter enig begin van bewijs neer, terwijl dit nochtans redelijkerwijs van u kon worden verwacht.

Betreffende deze mogelijke juridische problemen bij terugkeer naar Iran had u bovendien bijzonder weinig concrete informatie. Zo wist u niet wanneer de rechtszaken tegen M. (...) en tegen de Royal Bank begonnen waren (CGVS III, p. 29; p. 31). Verder wist u niet wie er zich allemaal burgerlijke partij had gesteld in de zaak tegen de Royal Bank en wist u niet wie er behalve dokter D. (...) op de beklagdenbank zat in de zaak tegen de Royal Bank. U wist evenmin waar en voor welke rechtbank

de rechtszaak in Iran plaatsvond (CGVS III, p. 30-31). Voorts kon u niet zeggen of u in het kader van de rechtszaak tegen de Royal Bank of in het kader van enige andere rechtszaak convocaties ontvangen heeft (CGVS III, p. 31). Hieruit leidde u af dat u voor geen enkele rechtszaak werd uitgenodigd (CGVS III, p. 31). U had daarnaast geen weet van een mogelijke klacht tegen u (CGVS III, p. 32). U heeft zich hiernaar ook niet geïnformeerd (CGVS III, p. 32-33). Dat u hierover geen informatie had en dat u hiernaar zelfs niet eens geïnformeerd heeft, ondanks de aanwezigheid van verscheidene contactpersonen in Iran en ondanks dat het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees bij terugkeer naar Iran, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar asielrelaas. U bent er bijgevolg geenszins in geslaagd om uw beweerde (mogelijke) betrokkenheid bij deze rechtszaken aannemelijk te maken.

Betreffende de huiszoeking in 1384 (CGVS III, p. 33), kan er opgemerkt worden dat dit een eenmalige gebeurtenissen is. U beweerde weliswaar dat u ten gevolge van de huiszoeking uw zaken niet mocht verderzetten. Dit is echter een blote bewering. Uit uw eerdere verklaringen bleek immers dat u tot vlak voor uw vertrek uit Iran handel dreef. Bovendien waren er aan deze huiszoeking voor u geen juridische gevolgen verbonden. Bijgevolg is deze eenmalige huiszoeking te ver in de tijd gesitueerd om heden nog gelijkgeschakeld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, temeer daar, zoals hierboven reeds vastgesteld werd, u sindsdien meermaals Iran verliet en telkens naar Iran terugkeerde. Over de door u beweerde kortstondige detentie in 1376 – u werd toen gedurende een drietal dagen ondervraagd (CGVS II, p. 11) – kan hetzelfde opgemerkt worden.

Betreffende het paspoort van uw zoon dat door de Iraanse autoriteiten werd ingehouden (CGVS III, p. 17), blijkt uit de door u in dit verband neergelegde documenten hoogstens dat deze documenten ingehouden werden met de bedoeling om dit document aan een grondig onderzoek te onderwerpen omdat er een anomalie – er werd tipex op het paspoort gebruikt – werd vastgesteld, niets meer.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit, nationaliteit en professionele activiteiten staan hier niet ter discussie. Uit de door u neergelegde internetartikelen blijkt geenszins een verband met de door u aangehaalde vrees.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij het opmerkelijk vindt dat verzoekende partij pas na vijftien jaar na haar eerste contact met de Ettelaat in België asiel heeft aangevraagd, terwijl zij al in het jaar 2000 haar beide zonen naar België stuurde om hier asiel aan te vragen, wijst verzoekende partij erop dat zij niet veel keuze had, daar zij geld moest verdienen om de studies van haar zonen in België te betalen. Zolang er geen fysiek gevaar was, kon verzoekende partij het evenwel nog verdragen. Wanneer haar twee zussen naar Canada en het Verenigd Koninkrijk waren gegaan, kreeg de Ettelaat evenwel de indruk dat verzoekende partij heel haar familie naar het buitenland stuurde. Enkel haar broer en haar moeder zijn nog in Iran. Verzoekende partij kreeg daarom ook een uitreisverbod van 2000 tot 2006.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij omtrent haar vrees voor het Ettelaat het volgende verklaart tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal:

"Sinds wanneer heeft u een heilige schrik van ettelaat? Altijd al gehad, omdat ik verplicht was om voor hen te werken.

Wanneer is die schrik zodanig groot geworden dat u zei: "dit kan ik niet meer aan"? toen mijn mensen op pensioen gingen. S. (...) en zo.

Wanneer ging die op pensioen? S. (...) vier jaar geleden.

Het is al vier jaar dat u met een heilige schrik voor het ettelaat rondloopt? Ja, inderdaad" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 15). Vooreerst is het in ieder geval opmerkelijk dat verzoekende partij, die het reeds in het jaar 2000 noodzakelijk vond haar beide zonen naar België te sturen om hier asiel aan te vragen omwille van haar vrees voor het Ettelaat, nog tot in november 2012 wacht om zelf asiel aan te vragen in België. Deze vaststelling ondermijnt de door verzoekende partij voorgehouden vrees ten aanzien van het Ettelaat reeds ernstig. De vrees van verzoekende partij ten aanzien van het Ettelaat wordt des te meer ondermijnd omwille van het gegeven dat verzoekende partij – die verklaart dat haar vrees voor het Ettelaat reeds vier jaar geleden ondragelijk werd – niettemin na haar familiebezoek in België in maart 2012 nog naar Iran terugkeert. De opmerking van verzoekende partij dat zij niet veel keuze had omdat zij geld moest verdienen om de studies van haar zonen in België te betalen, is geenszins van aard haar terugkeer naar Iran na haar familiebezoek in België in maart 2012 – ondanks haar ondertussen ondragelijk geworden vrees voor het Ettelaat – te verklaren daar haar kinderen reeds afgestudeerd waren in 1386 of 1387 (2007/2008 of 2008/2009) (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 11). De Raad oordeelt dat de financiële overweging totaal ongerijmd is aan de vaststelling dat verzoekende partij zelf aangeeft dat de buitenproportionele angst voor de Ettelaat ontstond in 2009 (vier jaar voor het gehoor op het Commissariaat-generaal) op een ogenblik dat haar kinderen reeds waren afgestudeerd.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij reeds sinds begin oktober 2012 legaal in België verbleef, maar evenwel pas op 26 november 2012 asiel heeft ingediend, geeft verzoekende partij aan dat men haar had aangeraden te wachten tot haar visum vervallen/verlopen was.

2.2.4.2. De Raad wijst er echter op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zich zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. De Raad is van oordeel dat het pas na bijna twee maanden verblijf in België indienen van een asielaanvraag inderdaad geen blijk geeft van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade waarvoor verzoekende partij internationale bescherming behoeft. Het onder deze omstandigheden bijzonder lang wachten alvorens desbetreffend enig initiatief te nemen hypothekeert terecht de geloofwaardigheid van de beweerdte nood aan internationale bescherming.

2.2.5.1. Waar verwerende partij niet begrijpt waarom verzoekende partij tijdens haar bezoek aan haar familie in België in maart 2012 geen asielaanvraag heeft ingediend, legt verzoekende partij uit dat zij vijf maanden voor maart 2012 op missie naar Azerbeidzjan gestuurd werd. Op 15 januari 2012 kreeg ze nog eens een visum om terug naar Azerbeidzjan te gaan. Op 15 februari 2012 kreeg haar oudste zoon evenwel een dochter. Verzoekende partij had daarom gevraagd of zij eerst naar België mocht reizen om nadien direct naar Azerbeidzjan te reizen, waarmee men akkoord ging. Tussen de uitreiking van de twee

visa bleek echter dat er door het regime in Azerbeidzjan een zeven- à achtal Iraniërs waren opgepakt. Verzoekende partij voegt betreffende deze arrestaties een internetartikel toe als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 3a en 3b).

2.2.5.2. De Raad ziet evenwel niet in hoe bovenstaande opmerking van verzoekende partij van aard is het gegeven te verklaren dat verzoekende partij na een verblijf in België in maart 2012 – tijdens hetwelk zij op de hoogte was van het feit dat zij na haar terugkeer in Iran een opdracht voor het Ettelaat zou moeten uitvoeren – naar Iran terugkeert om er vervolgens bijna onmiddellijk een zinloze en zware operatie te ondergaan louter en alleen om het Ettelaat, waarmee verzoekende partij de vijftien voorgaande jaren wel kon samenwerken, om de tuin te leiden. Verzoekende partij haalt in haar verzoekschrift louter de arrestaties van een aantal Iraniërs in Azerbeidzjan aan (bijlage 3a en 3b), maar legt op geen enkele manier uit hoe deze gebeurtenis kan verklaren waarom zij naar Iran terugkeerde.

2.2.6.1. Inzake de motivering van verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij haar advocaat, meester Sh., op de hoogte bracht van haar verblijfplaats in België, stelt verzoekende partij dat deze raadsman een goede vriend was die haar al dertien à veertien jaar juridisch bijstond. Ook benadrukt verzoekende partij dat haar raadsman niet op de hoogte was van het feit dat zij een asielaanvraag had ingediend in België, daar verzoekende partij haar visa verlengde om op haar kleinkind te passen.

2.2.6.2. De uitleg dat meester Sh. een goede vriend was die haar al dertien à veertien jaar juridisch bijstond, volstaat *in casu* geenszins om te verklaren dat verzoekende partij meester Sh. op de hoogte heeft gebracht van haar verblijf in België. Meester Sh. is immers een ettelaati (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 15). Het is volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij, die beweert dermate te vrezen voor het Ettelaat dat zij meent niet meer te kunnen terugkeren naar Iran, uiterekend een ettelaati in vertrouwen neemt en deze vertelt over haar verblijfplaats in België. Dat zij meester Sh. niet heeft verteld over het feit dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in België, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat de verwachtingen van verwerende partij omtrent het voorleggen van juridische documenten irrealistisch zijn. Bovendien had verzoekende partij dergelijke juridische documenten aan haar raadsman Sh. gevraagd, maar deze vroeg zich natuurlijk onmiddellijk af wat zij met deze aktes in het buitenland zou moeten doen. Ook omtrent enige documenten in de zaak van M. S. had verzoekende partij tijdens haar gehoor aangegeven dat meester N. niet zomaar zulke documenten aan verzoekende partij zou mededelen gezien het beroepsgeheim. Niettemin stelt verwerende partij dat verzoekende partij hiervan enig bewijs dient voor te leggen. Er is bovendien een groot verschil tussen iemand mondeling toelichting geven bij een zaak en iemand schriftelijke documenten geven omtrent een zaak. Verwerende partij houdt geenszins rekening met het bestaan van deontologische verplichtingen in hoofde van meester N., de advocaat van M. S.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er niet in geslaagd is enig begin van bewijs neer te leggen omtrent haar betrokkenheid in de door haar aangehaalde rechtszaken, met name de rechtszaak tegen Royal Bank, de rechtszaak tegen S. en de rechtszaak tegen M., zoals documenten inzake haar beweerdde activiteiten voor Royal Bank en van haar beweerdde getuigenis tegen parlementair S. K. Evenmin maakt zij aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is documenten hieromtrent te bekomen. Zo geeft zij omtrent haar activiteiten voor Royal Bank aan dat haar naam naar aanleiding van haar contacten met Royal Bank vermoedelijk op verschillende documenten staat. Via haar advocaat Sh. heeft zij vernomen dat haar naam in de dossiers vermeld stond. De opmerking van verzoekende partij dat advocaat Sh. zich onmiddellijk afvroeg wat zij met deze aktes in het buitenland zou moeten doen kan geenszins volstaan om te vergoelijken dat verzoekende partij bij haar advocaat niet verder aangedrongen heeft om deze belangrijke documenten te bekomen. Immers is het – ook losstaand van haar asielaanvraag in België – geenszins onlogisch dat verzoekende partij, die door haar advocaat Sh. gevraagd wordt om zich te verdedigen in verschillende rechtszaken, vraagt om de documenten die op haar betrekking hebben te verzamelen. Waar verzoekende partij haar onmogelijkheid om enig begin van bewijs neer te leggen inzake de problemen van haar zakenpartner M. S. vergoelijkt door te verwijzen naar het beroepsgeheim van diens advocaat, stelt de Raad vooreerst vast dat de advocaat van M. S. aan verzoekende partij wel in detail de evolutie van het dossier van M. S. kon uitleggen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 6-7), waardoor van verzoekende partij minstens verwacht kon worden dat zij aan de advocaat van M. S. de vraag zou richten of het mogelijk was documenten omtrent de problemen van M. S. te bekomen. Evenwel blijkt uit haar verklaringen geen enkele poging hiertoe (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 7-8).

Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

2.2.8.1. Verder voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een foto van tien jaar geleden van haar met dokter A. J., directeur van Royal Bank van Baku (bijlagen 5a en 5b), een kopie van een visakaart van Royal Bank op naam van haar zoon S. K. (bijlage 6) – waarover zij aangeeft dat uit de internetartikelen die zij toevoegt als bijlage bij haar verzoekschrift (bijlagen 7a, 7b en 8) blijkt dat er wel degelijk fraude is gebeurd door Royal Bank van Baku en zij tevens stelt dat haar zoon hier in België dergelijke visakaart kreeg – een origineel rekeninguittreksel waaruit een storting van 25 miljoen rial via een cheque op de gemeenschappelijke rekening van mevrouw T. A. en dokter A. J. blijkt (bijlagen 9a en 9b), een internetartikel omtrent de rechtszaak tegen de voormalige openbaar aanklager S. M. die op 26 februari 2013 begon (bijlage 10) en een internetartikel omtrent de rechtszaak inzake de dood van een Canadees-Iraanse journaliste waaruit blijkt dat advocaat Sh. optrad voor de beschuldigde en dat de Canadese overheid openbaar aanklager S. M. ervan heeft beschuldigd de feiten te hebben willen verdoezelen (bijlage 4).

2.2.8.2. Wat betreft de foto (bijlage 5a en 5b) van verzoekende partij met dokter A. J., directeur van Royal Bank, is de Raad van oordeel dat deze foto geen enkel bewijs vormt van de activiteiten van verzoekende partij voor Royal Bank, daar uit niets afgeleid kan worden naar aanleiding waarvan en in welke omstandigheden deze foto werd genomen. Derhalve kan desbetreffende foto niet als begin van bewijs worden aanvaard voor haar betrokkenheid bij de rechtszaak tegen Royal Bank.

Inzake het door verzoekende partij bijgebrachte rekeninguittreksel (bijlage 9a en 9b), is de Raad eveneens van oordeel dat dit niet van aard is de door haar beweerde activiteiten voor Royal Bank te staven. Het rekeninguittreksel vermeldt immers nergens de naam van verzoekende partij, noch toont verzoekende partij aan dat zij houder is van de bankrekening waar de storting van de cheque op de gemeenschappelijke rekening van T. A. en dokter A. J. van uitgaat. Desbetreffend document kan derhalve evenmin als begin van bewijs worden aanvaard voor haar betrokkenheid bij de rechtszaak tegen Royal Bank.

Waar verzoekende partij een kopie van een visakaart van Royal Bank op naam van haar zoon S. K. (bijlage 6) en een aantal internetartikelen omtrent de fraude door Royal Bank (bijlagen 7a, 7b en 8) bijbrengt, stellende dat hieruit blijkt dat er wel degelijk fraude is gebeurd door Royal Bank van Baku, merkt de Raad vooreerst op dat in de bestreden beslissing de fraude bij Royal bank op zich niet wordt betwist, maar wel de betrokkenheid van verzoekende partij bij de zaak tegen Royal Bank. Niet alleen legt verzoekende partij geen enkel begin van bewijs neer van haar betrokkenheid bij de problemen tussen Royal Bank en de Iraanse staat, ook had zij bijzonder weinig concrete informatie over deze zaak. Zij wist niet wanneer de zaak tegen Royal Bank begonnen was, wie er zich allemaal burgerlijke partij had gesteld in de zaak tegen Royal Bank, wie er behalve dokter D. op de beklagdenbank zat en waar en voor welke rechtbank de rechtszaak in Iran plaatsvond. Tevens kon verzoekende partij niet zeggen of zij in het kader van deze rechtszaak convocaties had ontvangen. Daarnaast heeft zij geen weet van een mogelijke klacht tegen haar, en heeft zij hiernaar niet geïnformeerd. Wat betreft de visakaart van Royal Bank op naam van haar zoon S. K., stelt de Raad voorts vast dat het slechts een fotokopie betreft van de visakaart. De Raad wijst erop dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Bovendien, zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat de zoon van verzoekende partij een van de gedupeerden zou zijn van de fraude bij Royal Bank, toont verzoekende partij hiermee op geen enkele manier aan dat zijzelf betrokken zou zijn bij de problemen tussen Royal Bank en de Iraanse staat en dat – zoals zij aangeeft tijdens haar derde gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 19/03/2013, p. 29-30) – zij het risico loopt om in deze zaak de schuld te krijgen.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, daar waar verzoekende partij met de door haar bijgebrachte documenten enig begin van bewijs omtrent haar betrokkenheid bij de rechtszaak tegen Royal Bank tracht bij te brengen, aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Immers werd vastgesteld dat verzoekende partij bijzonder weinig concrete informatie had over de rechtszaak tegen Royal Bank en dat zij daarnaast geen weet had van een mogelijke klacht tegen haar. Bovendien heeft verzoekende partij nagelaten zich te informeren of er een klacht tegen haar bestond, ondanks de aanwezigheid van verscheidene

contactpersonen in Iran, hetgeen een houding is die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade daar van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas.

Wat betreft het internetartikel omtrent de rechtszaak tegen de voormalige openbaar aanklager S. M. (bijlage 10) en het internetartikel omtrent de rechtszaak inzake de gedode journaliste (bijlage 4), merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de rechtszaak tegen S. M. niet betwist wordt, maar dat daarentegen wel gemotiveerd wordt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is haar betrokkenheid bij deze rechtszaak aan te tonen. De betrokkenheid van verzoekende partij blijkt evenmin uit het door verzoekende partij aangebrachte internetartikelen (bijlagen 4 en 10).

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Waar verzoekende partij meent dat de weigeringsbeslissing geen motivering bevat met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus stelt de Raad vooreerst vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, waardoor dit argument feitelijke grondslag mist. Verder wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

mevr. K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

J. BIEBAUT